

רות – אמה של מלכות

ספור לחג השבועות



שמי רחל, ואני גרה בבית לחם. תקופה קשה עברה עלינו בשנים האחרונות. תקופה של רעב, בצורת ומחסור. ב"ה לאחרונה המצב השתפר כי פקד ה' את עמו לתת להם לחם, ויש שוב חטה בשדות שאפשר לקצר. אני מצאתי עבודה בתור נערת קציר בשדה של בעז, אחד מנכדי העיר, ובכל פקר אני יוצאת לעבודתי לצד הנערות האחרות. חוץ מאתנו, יש בשדה גם נערים פמובן, שעושים את העבודה הקשה יותר, ויש את הממנה שלנו - הנער הנצב על הקוצרים, ויש את העניים שמגיעים ללקט ולהרים מהרצפה את מה שנפל לנו.

יום אחד, אני הולכת לי לתמי בבית לחם, ופתאום אני רואה התקהלות יוצאת דופן. היה נראה שמעגנו שם, אז נגשתי להסתכל. ראיתי שם שתי נשים – אחת זקנה, והשנייה צעירה ממנה בהרבה. הן היו לבושות בלבוש מואבי! מה הן עושות אצלנו בבית לחם?

"ויהי כבואנה בית לחם ותהם כל העיר עליהן ותאמרנה הזאת נעמי??"

'מי זו 'נעמי' ולמה השכנות מזעזעות כל כך לראות אותה? תהיתי בלבי. פניתי אל אחת החברות של אמי, שבדיוק עמדה לדי והיא לחשה לי - "האשה המבגרת היא נעמי אשת אלימלך. לפני עשר שנים היא עזבה את בית לחם, יחד עם בעלה ועם שני בניה". הסתכלתי עליה והיא נראתה לי אמללה מאוד, ובודדה מאוד. אבל רגע - השכנה אמרה לי שהיו לה שני בנים, אז מי הבחורה הזו? ולמה היא בכלל לא נראית מבנות ישראל?

שמעתי את נעמי מסבירה לקהל סביבה בצער ובכאב - **"אני מלאה הלכתי וריקם השיבני ה"**.

הקהל התפזר ואני המשכתי בדרכי, תוהה מה הספור מאחורי שתי הנשים האלו.

אחרי כמה ימים, כאשר עבדתי בשדה כרגיל, אני פתאום רואה את אותה הבחורה מופיעה לדי בשדה, **'ותבוא ותלקט בשדה אחרי הקצרים'**. "לי קוראים רחל", פניתי אליה, "ומי את?" "לי קוראים רות" השיבה לי. "אני פלטה של נעמי, נערה מואבית היא השבה עם נעמי משדה מואב. הייתי נשואה לבן שלה מחלון" אמרה בטון עצוב.

"ברוכה הבאה לבית לחם" חיכתי אליה. "אני מקוה שיהיה לך נעים אצלנו בשדה. בעז בשדה הוא אדם נעים מאוד".

הסבתי את ראשי לכוון הנער הממנה, ופתאום ראיתי את בעז צועד לעברו. היה נדמה לי שהם מביטים ממשי לעברנו. "אני חושבת שבעל השדה מסתכל עלי" אמרה רות במבוכה. "אולי הוא לא רוצה שאהיה פה, כי אני מואבית. עם ישראל לא אוהב מואבים, אני יודעת".

בעז הרים את זדו וסמן לרות לגשת אליו. הלכתי יחד איתה, ושמעתי את דבריו המפתיעים של בעז: **"הלוא שמעת בתי אל תלכי ללקט בשדה אחר... והלכתי אל הכלים ושיתית מאשר ישאבון הנערים"**.

רות היתה המומה מהיחס ושאלה – **"מדוע מצאתי חן בעיניך להכירני ואנכי נכריה?"**
 בעז שפח אותה, הרגיע אותה וברך אותה: **"הגד הגד לי כל אשר עשית את חמותך אחרי מות אישך...
 ישלם יהוה פועלך..."**

רות המפתעת המשיכה לעבד לדי בשדה עד שעת האכל. בשעת האכל מקבל שהצות השכיר נגשים אל
 עמדת הפת בחמץ, ואלו "האורחים" אוכלים מה שהם הביאו אתם מהבית. וכאן שוב היתה הפתעה -
**"ויאמר לה בעז לעת האכל: גשי הלם ואכלת מן הלחם וטבלת פתך בחמץ... ותשב מצד הקוצרים ויאבט
 לה קלי ותאכל"**.

כל יום רות הגיעה לשדה. לפעמים יצא לנו לפטפט והיא ספרה לי על השנים הטובות שלה עם חמיה
 וחמותה. היא ספרה גם על האסון שנפל עליהם, ועל ההחלטה שלה להגיע ליהודה יחד עם חמותה,
 למרות שנעמי נסתה מאד לשכנע אותה לא לבוא.

היו כמה פעמים שהצעתי להורים שלי שנזמין את רות ואת חמותה לבוא אלינו לסעודת שבת, אבל הורי
 אמרו שזה ממש לא אפשרי, כי נעמי היא בוגדת, שנטשה את בית לחם בשעתה הקשה והלכה לגור
 במדינת אויב - במואב, וכי הבחורה הזו היא מואבית ועם ישראל סולד ממואבים כפויי טובה.

"יכול להיות שהיא נחמדה מאד" הסבירה לי אמא, "אבל היא לא שיכת אלינו. על מואבים נאמר בפרוש:
"לא תדרש שלמם וטבתם כל ימיה לעולם".

רות המשיכה לעבד אתנו עד סוף תקופת קציר השערים ונשארה גם לתקופת קציר החטים, אבל אז
 העבודה נגמרה וכלנו התפזרנו. "שיהיה לך בהצלחה, רות" אחלתי לה. "את בחורה טובה, ואני ממש
 מקנה שתסתדרי פה בבית לחם".
 "תודה לך" אמרה לי רות. "אני מקנה שעוד נפגש".

חלפו כמה שבועות, ופתאום שמעתי התקלות. אתם כבר יודעים שאני אוהבת לראות מה קורה, אז
 נגשתי. ראיתי את זקני העיר, ואיזה פלני אלמני שלא ממש זהיתי, ואז ראיתי שהאדם שמדבר אתו הוא
 בעז, המעסיק שלי! בעז אמר משהו לאיש השני, ואז האיש שלף את נעלו ושמעתי את קולו של בעז, רם
 וצלול, מכריז לאזני כל הקהל: **"עדים אתם היום כי קניתי את כל אשר לאלימלך ואת כל אשר לכליון
 ומחלון מיד נעמי; וגם את רות המואבית אשת מחלון קניתי לי לאשה"**.

מה?? בעז הולך להתחתן עם רות?? לא האמנתי למשמע אזני. כלומר, ראיתי שבעז מאד מחבב אותה,
 וגם ידעתי שבעז אלמן, אבל איך הוא יכול להתחתן עם מואבית? איך אפשר לגיר אותה אם נאמר
 בתורה: **לא יבא עמוני ומואבי בקהל? משהו פה לא מסתדר!**

ואז שמעתי את קולו ממשיך - **עדים אתם היום!**

ויאמרו כל העם אשר בשער והזקנים: עדים!

ואז ברכו העומדים שם ברכה מרגשת: **יתן ה' את האשה הבאה אל ביתך כרחל וכלאה אשר בנו שתיהם
 את בית ישראל ועשה חיל באפרתה וקרא שם בבית לחם**.

כמוכן שהשתתפתי בחתונתה של רות. בברתי בינתיים והסבירו לי שהתחדשה הלכה שלא היתה מכרת
 שיש הבדל בין מואבי ומואבית, ודוקא לגבי מואביות נשים אפשר לקבל אותן לגיור, וגם אין אסור
 להתחתן.

שמרנו על קשר, וכך זכיתי לשמח ולהתרגש כשהיא הזמינה אותי להכיר את הבן החמוד שנולד לה.
 קוראים לו עובד. רות המקסימה, שהגיעה ממואב כדי לעזור לחמותה וכדי להצטרף לעם ישראל, זכתה
 להכנס למשפחת פרץ המכבדת. אני מקנה שרות תבוא גם לחתנה שלי במהרה בימינו.